

❦
❦
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר
❦
❦

❦ צִמְרֵן מִזֵּה רִנְיָתוֹ זֵיט לְ"צֶדֶק צֹמֵחַ מִקֹּדֶשׁ שִׁדְרָה לְצִדְדֵי מִסְפְּרֵי רַבְּנָנוּ יִהְיֶה תִיקוּן לְכָל" ❦

❦ "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יִשִׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ❦

סִדְרֵי הַלְמוּד לְיוֹם י"ד נִיטָן (ערב חג הפסח/בדיקת חמץ)

סִדְרֵי לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיּוֹמִי:

הַתּוֹרָה עַד

וְהָיָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ וְכָרְיָה י"ד. דְּהַנְּחָה הַכֹּלֵל הוּא, שְׁכָל מַה שְּׂאֵנוּ עוֹשִׂים, הֵן הַתְּפִלָּה, וְהֵן לְמוּד, הוּא כִּדֵי שִׁיתְגַּלְהַ מַּלְכוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ. כִּי הַהֶבֶל פָּה, הוּא בְּחִינַת הַ. וְהַקּוֹל הוּא בְּהַמְשָׁכָה, הוּא בְּחִינַת וּ. וְכִשְׁלֹמֵד אוֹ מִתְפַּלֵּל בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמֵימוֹ, נִתְגַּלְהַ בְּחִינַת י"ה (תְּקוּן י), וְכִשְׁלֹמֵד הֶלְכָה בְּאֶפֶן זֶה, בּוֹרֵא עוֹלָם אֶחָד. וְכִשְׁלֹמֵד כָּל הַמְּסַכְתָּא, נַעֲשֶׂה מִטְרוּנִיתָא, וְהַהֲלָכוֹת הֵן עַל־מִין דִּילָהּ (בְּהַקְדָּמַת הַתְּקוּנִים דְּי"ד). כִּי 'אֵין מֶלֶךְ בְּלֹא עַם'. וְזֶה: "וְהָיָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ", שֶׁנִּתְגַּלְהַ מַּלְכוּתוֹ: (מְבֹאֵר לְמַעַן שְׁחַסֵּר כָּאֵן רַבּוֹ כְּכֹלוֹ, כִּי עָקַר הַמְּכֻוֵן חָסֵר מִן הַסְּפָר, וְלֹא זָכִיתִי לַעֲמֹד כָּלֵל עַל דְּבָרִים אֵלּוּ):

הַתּוֹרָה עַד

וַיִּתֵּן עֵז לְמַלְכוֹ וַיְרַם קֶרֶן מְשִׁיחוֹ שְׁמוּאֵל-א ב. הֵנָּה יֵשׁ בְּזֶה בְּחִינַת מְשִׁיחַ, וְרוּח־הַקֹּדֶשׁ, וַיַּחֲוֹד קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתָּהּ, וְתַחֲיָהּ. כִּי תַחֲלַת הַבְּרִיאָה הָיָה כִּדֵי שִׁיתְגַּלְהַ מִדַּת מַלְכוּתוֹ, וּמַחֲמַת גִּדְל הָאֲרָתוֹ לֹא הָיָה בְּאֶפְשָׁרִי לְקַבֵּל, וְהַכְּרַח לְהַתְצַמְצֵם בְּתוֹךְ עוֹלָמוֹת. וְזֶה (תְּהֵלִים קמ"ה): "מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עוֹלָמִים", הֵינּוּ שְׁמֵדַת מַלְכוּת הַתְּלִבֵּשׁ בְּתוֹךְ עוֹלָמוֹת, כִּדֵי שְׁנוּכַל לְקַבֵּל וְאֵין מִי שְׁיִקְבֵּל עַל מַלְכוּתוֹ, לָכֵן יּוֹצֵאוֹת נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׁיִקְבְּלוּ עַל מַלְכוּתוֹ, כִּי אֵין מֶלֶךְ בְּלֹא עַם.

וּמֵאִין יוצאות נפשות ישראל, מעולם הדבור. וזהו (שיר השירים ה): "נפשי יצאה בדברו", הינו שנפשות ישראל יוצאות מעולם הדבור. והדבור הוא בחינת מלכות, כמו שאמר אליהו: 'מלכות פה'. ובחינת שכינה גם כן, כי שוכנת אתם תמיד בלי הפסק רגע, כמו שכתוב (ויקרא ט"ז): "השוכן אתם בתוך טמאותם" (עיין יומא נו ומ"ר נשא פז) והוא בחינת (תהלים קיג): "אם הבנים". הינו, כמו שהאם הולכת תמיד עם בניה, ואינה שוכחת אותם. כן הדבור, שהוא בחינת שכינה, הולכת עם האדם תמיד. וזהו (ירמיה ל"א): "כי מדי דברי בו זכור אזכרנו", הינו כמו שאמרנו, שהדבור זוכרת אותו תמיד, והולכת עמו אפלו במקום הטנפת.

וזהו בחינת גלות השכינה, שהדבור שהוא בחינת השכינה, בגלות. ונתאלם, כמו שכתוב (תהלים ל"ט): "נאלמתי דומיה". וזהו (תהלים נ"ח): "האמנם אלם צדק תדברון", הינו כי צדק זה מלכותא קדישא פנודע (פתח אליהו). ומלכות, הוא הדבור פנ"ל, כשהוא בגלות הוא אלם.

ולכן במה שפגם יתקן, הינו ודוי דברים. כמו שאמר הכתוב (הושע י"ד): "קחו עמכם דברים", שיתודה תמיד בכל לבו, "נכח פני אדני". אזי, "ושובו אל ה'", שישובו כל הדברים שפגם אל שרשו. וזהו בחינת יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה, כי מיחד הדבור, שהוא בחינת השכינה פנ"ל, אל ה'. וזהו גם כן שאמר הכתוב (ישעיה מ): "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדו כי פי ה' דבר". הינו, כשמיוחד הדבור עם ה', שהוא יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה פנ"ל, אזי "ונגלה כבוד ה'". 'כבוד', זו שכינה פנודע. הינו, שנתגלה ונתגדל הארת השכינה, שהוא בחינת מלכות.

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תקעב - צמח מורה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדף צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל"
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

כִּי עֲבָשׁוּ נִקְטָן אֹרֶה וְנִחְלַשׁ כֹּחָהּ, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב בְּזִהַר הַקָּדוֹשׁ
(בתיקון ו' מהי"א תיקונים אחרונים) **שֶׁהַשְּׂכִינָה צוֹחֶת: "סְמִכוֹנֵי**
בְּאַשִּׁישׁוֹת וְכוּ', כִּי חוֹלַת אֶהְבָּה אָנִי", הֵינּוּ אֶהְבַּת יִשְׂרָאֵל, שְׂאֲנִי
שׂוֹכֵן אֶתְּם אֶפְלוּ בְּתוֹךְ טְמְאוֹתָם. וְזֶהוּ גְלוֹת הַשְּׂכִינָה. אֲבָל כְּמוֹ
שְׂאֲמָרְנוּ [שְׁעַל-יְדֵי] שְׂיִתְקַן פְּרָצוֹף מַלְכוּת, וַיִּיחַד הַדְּבָר, שֶׁהוּא
בְּחִינַת מַלְכוּת וּבְחִינַת שְׂכִינָה, עִם ה', יִתְגַּלֶּה וַיִּתְגַּדַּל אֹרֶה שֶׁל
פְּרָצוֹף מַלְכוּת. וְזֶהוּ (מְשָׁלִי ט"ז): "בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים", הֵינּוּ
[שְׁעַל-יְדֵי] שְׂיִתְן הָאֶרֶה בְּפְרָצוֹף מַלְכוּת, יְכוּל לְחִיּוֹת, כִּי שׂוֹאֵב
חַיִּים מִמֶּדֶת מַלְכוּת, שֶׁהוּא שְׂרָשׁוּ כִּנ"ל:

וְגַם זֶהוּ בְּחִינַת רוּח־הַקֹּדֶשׁ, כִּי מֵה שְׂאָדָם חֵי, אֵינּוּ כִּי אִם
מַחֲמַת שְׂנוּשִׁים נְשִׁימוֹת. וְמֵה הִיא נְשִׁימָה, שְׂמוֹצִיא
וּמְכַנֵּים הָרוּחַ, וְזֶהוּ בְּחִינַת (יְחֻזְקָא ל'א): "הַחִיּוֹת רָצוּא וְשׂוֹב". וְלִכֵּן,
כְּשֶׁאָדָם דְּבוֹק לְמַלְכוּתָא קְדִישָׁא, וּמְדַבֵּר תוֹרָה אִו תְּפִלָּה, מוֹצִיא
וּמְכַנֵּים רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְזֶהוּ (שָׁם ל"ו): "וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֶן בְּקֶרְבְּכֶם",
הֵינּוּ קֶרֶב שְׁלָכֶם, כְּשֶׁהוּא נוֹשֵׁם נְשִׁימָה שֶׁל קֹדֶשׁ, אֲזִי, "וְרוּחַ
חֲדָשָׁה אֶתֶן", הֵינּוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

וְזֶה (בְּרֵאשִׁית א'): "וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם", הֵינּוּ
כְּשֶׁלּוֹמֵד תוֹרָה, כִּי מַיִם זֶה תוֹרָה (עֵינן תַּעֲנִית ז' בְּבֹא קִמָּא י"ז,
פ"ב.). כִּידוּעַ, אֲזִי, "וְרוּחַ אֱלֹקִים", שֶׁהוּא רוּח־הַקֹּדֶשׁ. "מְרַחֶפֶת"
וְחוֹפֵף עָלָיו וְשׂוֹאֵב רוּחַ חַיִּים. כִּי בְּלֹא תוֹרָה אִי אֶפְשָׁר לְחִיּוֹת, כְּמוֹ
שְׂפָתוֹב (בְּתַקוּנֵי זִהַר תַּקוּן י"ג דָּף כ"ז): "אֲלֵמְלֵא כְּנִפֵי רֵאָה דְּנִשְׁבִי עַל
לְבָא הָוִי לְבָא אֹקִיד כָּל גּוֹפָא'. וְרֵאָה דָּא מִיָּא' זִהַר פִּינְחָם רִי"ח:),
וּמִיָּא דָּא תוֹרָה. כִּי כְּשֶׁהָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בּוֹעֵר בְּלִבּוֹ לְהַשִּׁיב
יִתְבָּרֵךְ, הִיָּה בְּאֶפְשָׁרֵי לְחִיּוֹת אֹקִיד כָּל גּוֹפָא. אֲבָל כְּשֶׁיִּתְלַבֵּשׁ
בְּאוֹתִיּוֹת הַתוֹרָה אִו תְּפִלָּה, מִגְּנֶת וּמְצַלֶּת עָלָיו. וְכֵן, חָס וְשָׁלוֹם,

לְהַפְדֵּי, כְּשֶׁבוֹעֵר אֶל תְּאַוּוֹת עוֹלָם הַזֶּה, הַזֶּה אֹקִיד גַּם כֵּן כָּל גּוֹפָא.
 אֲבָל כְּשֶׁאַחַר כָּךְ לִזְמַד תּוֹרָה אוֹ עוֹשֶׂה מִצְוָה, הִיא מִגְנַת וּמִצְלַת
 עָלָיו, וְיָכוֹל לְחִיּוֹת. כִּי שׂוֹאֵב רוּחַ חַיִּים, שֶׁהוּא רוּח־הַקֹּדֶשׁ, מִמִּדַּת
 מַלְכוּת שֶׁהוּא שָׂרֵשׁוֹ. וְלָכֵן 'רְשָׁעִים בְּחַיִּיהֶם קְרוֹיִים מֵתִים' (בְּרָכוֹת
 י"ח:), כִּי מִחֲמַת שְׁנַפְסָם מִחֶבֶל דְּקָדְשָׁה, מֵאִין יִהְיֶה לוֹ חַיּוּת. וְשׂוֹאֵב
 רוּחַ שֶׁל שְׁטוּת, כִּי דְבוּק אֶל "מֶלֶךְ זָקֵן וְכֹסִיל" (קִהְלַת ד'), וְזֶהוּ שֶׁאָמְרוּ
 רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (סוֹטָה ג'): 'אִין אָדָם עוֹבֵר עֲבָרָה אֶלָּא אִם
 כֵּן נִכְנָם בּוֹ רוּחַ שְׁטוּת'. אֲבָל לְהַפְדֵּי, נִכְנָם בּוֹ רוּח־הַקֹּדֶשׁ.

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוּפֵי מוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

וְהִיָּה הַשֵּׁם לְמֶלֶךְ – עז

א הַכֶּלֶל הוּא כָּל מַה שֶׁאָנּוּ עוֹשִׂים הֵן הַתְּפִלָּה וְהֵן לְמוּד הוּא כִּדִּי
 שִׁיתְגַּלָּה מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ:

וַיִּתֵּן עֵז לְמַלְכוּ – עח

א הַדְּבוּר דְּקָדְשָׁה הֵינּוּ דְבוּרֵי תּוֹרָה וְתְפִלָּה וְיִרְאַת שָׁמַיִם הוּא
 גְּבוּהָ וְיָקָר מְאֹד, כִּי הַדְּבוּר דְּקָדְשָׁה הוּא בְּחִינַת הַשְּׂכִינָה, בְּחִינַת
 הַתְּגַלּוּת מַלְכוּתוֹ וְאַמוּנָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְהוּא בְּחִינַת רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ
 וּבְחִינַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּבְחִינַת תְּחִיַּת הַמֵּתִים וּבְחִינַת יְחוּד קְדֻשָּׁה
 בְּרִידָה הוּא וְשְׂכִינָתָה:

סֵדֶר חֲטִי מוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

תְּקַנֵּד (קִיא) חֲכָמוֹת אֵינָם כְּלוּם, וְהָעֶקֶר רַק הַלֵּב וְהָעֲשִׂיָה שֶׁל
 הָאִיבָרִים, שֶׁלְבוֹ יִשְׁתַּוְּקַק וְיִכָּסֵף תָּמִיד לְעֲבוּדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְיִהְיֶה
 מִתְגַּעְגַּע תָּמִיד מִתִּי יָבוֹא לְעֲבוּדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ כָּרְאוּי. וְהוּא דְבַר
 גְּדוֹל מְאֹד וְיִתְפַּלֵּל עַל זֶה תָּמִיד בְּפֶרֶט בְּלִשׁוֹן אֲשֶׁכְּנֹז שְׂרָגִילִין

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תקעד - אָמַר מִזֶּה רִנִּיתָ זִצְיָיִךְ "לֹאֲךָ לֹאֲנִי מִקֻּוֹה שִׁדְךָ לִצְדָה מִסִּפְרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" -
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנִיחָה" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִיקוֹן הַמִּידוֹת -

לְדַבֵּר בּוֹ כְּמִבְאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר, וַיִּתְמִיד הַרְבֵּה יָמִים וְשָׁנִים
בְּהַגְעוּגוּעִים וְהַכְּסוּפִין וְהַתְּפִלוֹת שִׁיקְרָבוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְעִבּוֹדָתוֹ.
וַיַּעֲשֶׂה עֲשִׂיּוֹת וְעִבְדוֹת כָּל מַה שִׁיּוּכָל, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִתְקַרֵב בְּיָדָיו
לְעִבּוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ:

תקנה (קיב) אָמַר לִי וְכִי אֵין אַתָּה יוֹדֵעַ מַה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ חָפִין,
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אוֹהֵב אָדָם מְרַקָּח. (גָּאֵט הָאֵט לִיעֵב אֶ גִּיפְרַע־גִּילְטֵן
מְעַנְטֵשֵׁן).

תקנו (קיג) עַל מַה שֶׁסִּפְרוּ לְפָנָיו מְגִדוֹל אֶחָד שֶׁלָּמַד מֵאָה וְתִשְׁעָה־
עָשָׂר (אֵינִי זוֹכֵר אִם לָמַד מֵאָה וְתִשְׁעָה־עָשָׂר דְּפִים גְּמָרָא בְּכָל יוֹם, אוֹ אִם חֹזֵר
מֵאָה וְתִשְׁעָה־עָשָׂר דְּפִים בְּכָל יוֹם) וְאָמַר שְׁזֵה מְעַט. וְרַמְזוּ בְּדַבְרָיו מְעַט
גִּימְטְרִיא מֵאָה וְתִשְׁעָה־עָשָׂר.

תקנו (קיד) מִהַבְּעַל־שֵׁם־טוֹב זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה מְסִפְרִים שֶׁהַשֵּׁיג וְרָאָה
כָּל הַרְפּוּאוֹת כְּמוֹ שֶׁהֵם נִקְרָאִים בְּכָל הַשַּׁבָּעִים לְשׁוֹן בְּפִרְשֵׁת
עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה מֵינֵי עוֹפוֹת טְמֵאִים, כְּמִדְּמָה לִי שֶׁגַּם רַבָּנוּ סִפְרָה
זֹאת בְּשֵׁם הַבְּעַל־שֵׁם־טוֹב זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה.

תקנה (קטו) שְׁמַעְתִּי מִפִּיו הַקְּדוֹשׁ לְעַנְיֵן מֵרֵאִין רַחֲמָנָא לְצִלָּן,
שְׁאָמַר שֶׁהַקְּלָפוֹת שֶׁל הַמְּקָרוֹת שֶׁל הָאִישׁ הוֹלְכִים אֵלָיָהּ, וּמִזֵּה בָּא
מֵרֵאִין שֶׁלָּהֶם רַחֲמָנָא לְצִלָּן.

שְׁמַעְנוּ פַּעַם אַחַת מִשִּׁיחֻתָּיו הַקְּדוֹשׁוֹת שְׁאָמַר בְּפִיו הַקְּדוֹשׁ
שֶׁהַעֲבֹדָה הַגְּדוֹלָה שֶׁבְּגְדוּלוֹת בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם קָלָה בְּיוֹתֵר לְעֲשׂוֹת
מֵעֶסֶק קִנְיֵן שְׁמַטְרִיחִין עֲצָמָן בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָה וְעֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה,
כִּי הֵלֵא אָנוּ רוֹאִין כִּמָּה יִגִּיעוֹת יִגַּע הָאָדָם בְּשִׁבִיל לְנַסֵּעַ עַל אֵיזֵה
יָרִיד וְיוֹמָא דְשׁוּקָא שֶׁתִּכְרַךְ בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת צָרִיךְ לְטָרַח וּלְחַפֵּשׂ אַחֵר
עֲגָלָה, וְנַחֲפֹז מְאֹד לְטַעֵן סְחוּרְתוֹ עַל הָעֲגָלָה בִּיגִיעָה גְּדוֹלָה,
וְאַחֲרֵי־כֵן צָרִיךְ לְנַסֵּעַ כָּל הַלַּיְלָה וּלְנַיֵּד שָׁנָה מֵעֵינָיו וּמִשִּׁבְרָה כָּל

גופו מחמת שצריך לישב על עגלה טעונה, ושאר טרחות ויגיעות פיוצא בהן פידוע להעולם. ואחר-כך צריך לעמד כל היום על רגליו וכו' ובפרט בימות הקר העצום וכו'. וכל אלו הטרחות והיגיעות הכבדות והקשות הוא מטריח עצמו על ספק, כי ספק אם ירויח איזה רווח קטן או אולי יאבד גם ההוצאות כמצוי ברוב הפעמים. נמצא שעל עסקי פרנסת העולם הזה מטריחין עצמן כל-כך ביגיעות כאלה על ספק רווח קטן. והעבודה הגדולה שבגדולות היא התפלה ואף-על-פי-כן כשעומדין להתפלל מתפללין וגומרין התפלה (הובא בלקוטי הלכות תפלת ערבית הלכה ד' אות ז):

סֵדֶר לְקוּטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמִי:

ג כל הנסיעות והטלטולים של אדם הם בשביל קלקול האמונה, שהיא בחינת עבודה זרה. ולפעמים מתקן על-ידי הטלטול פגם האמונה, ואזי מתקן החרון-אף מן העולם ונמשך רחמנות בעולם (שם מ).

ד על ידי בטול תורה בא גלות (שם).

ה על-ידי שמסמיכין רבי שאינו הגון, על-ידי-זה מגרשין את ישראל ממקום הישוב שנת-ישובו שם מכפר אל מקומות שלא היו שם ישראל מעולם, שזהו בחינת גרוש מארץ-ישראל, כי במקום שישבו שם ישראל מכפר, היא בחינת ארץ-ישראל (שם סא).

ו אפלו מי שהוא נע ונד, ובא לפעמים למקומות שרחוקים מאד מעבודת השם יתברך, כגון בבתי רשעים, ואפלו בבתי עכו"ם וכיוצא, אף-על-פי-כן יש כח לישראל להעלות ולהרים כל אלו המקומות להשם יתברך. על-כן עליו לעשות את שלו, להמשיך את עצמו להשם יתברך בכל מה שיוכל, בכל מקום שהוא.

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תקטו - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף מצהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ז כְּשֵׁישׁ לְהֶאָדָם לֵב, אֵין שׁוֹם מְקוֹם שִׁימְנָעָהוּ מֵעֲבוּדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ,
וְאֵין לוֹ שׁוֹם הַתְּנַצְלוֹת שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי אֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְעֶסֶק
בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם; כִּי כְּשֵׁישׁ לוֹ לֵב, כָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הֵם שְׁלוֹ.
ח בְּדַרְךְ צָרִיכִין לְזַהֵר בְּטְבִילַת מְקוּוֹה, כִּי מְקוּוֹה מְסַגֵּל לְהַנְצִיל
מֵרוּצָחִים. (חיי"מ תע"ה)

יראה ועבודה

א צָרִיךְ לְשָׁמֵר עֲצָמוֹ מִירָאוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, שְׁלֹא יִפֹּל עָלָיו יִרְאָה
מִשׁוֹם דְּבָר בְּעוֹלָם. רַק כְּשֶׁבָּא עָלָיו אֵיזָה יִרְאָה וּפְחָד, יִזְכֹּר מִיָּד
יִרְאֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּפְחָדוֹ הַגָּדוֹל, וַיִּמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ יִרְאֵת הַשֵּׁם
כָּל הַיּוֹם תָּמִיד. וְעַל-יְדֵי-זֶה יוּכַל לְהַתְּפַלֵּל עִם כַּחוֹת, לְהוֹצִיא בְּכַח
גְּדוֹל תְּפִלָּתוֹ, וַיְהִי תְּפִלָּתוֹ בְּבַחֲיַנַּת רַעְמִים, וַיִּזְכֶּה לְשִׁמְעַת הַיֵּטֵב
מֵה שֶׁמוֹצִיא בְּפִיו, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְשִׁמְחָה, לַעֲשׂוֹת כָּל הַמְּצוֹת
בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה מִהַמְּצוּה בְּעֲצָמָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לִידַע לְבַטֵּל כָּל
הַגְּזֵרוֹת אֲפֹלוֹ לְאַחַר גְּזֵר־דֵּין, חֵם וְשָׁלוֹם (ליקו"מ סי' ה).

ב גַּם צָרִיךְ לְשַׁתֵּף הָאֲהָבָה עִם הִירְאָה כִּי לִזְכוֹת לְכָל הַנִּל, כִּי
עֵקֶר הַהִתְגַּבְּרוֹת הוּא עַל-יְדֵי הָאֲהָבָה, אֲךָ אֶף-עַל-פִּי-כֵן צָרִיכִין
לְהַקְדִּים אֶת הִירְאָה (שם).

סדר ספורי מעשיות היומיומי:

וְהִלֵּךְ כַּמָּה וְכַמָּה שָׁנִים לְבִקְשׁוֹ וּמָצָא שׁוֹב אָדָם גְּדוֹל מְאֹד כַּנִּל,
וְנָשָׂא גַם-כֵּן אֵילָן גְּדוֹל כַּנִּל וְשָׂאל אוֹתוֹ גַּם-כֵּן כַּנִּל, וְהִשִּׁיב לוֹ
כָּל הַמַּעֲשֵׂה וְשָׂאָהוּ שְׁלָחוֹ אֵלָיו וְהוּא דָּחָה אוֹתוֹ גַּם-כֵּן, כִּי בּוֹדֵאֵי
אֵינּוּ בְּנִמְצָא וְהוּא הִפְצִיר אוֹתוֹ גַּם-כֵּן וְאָמַר לוֹ (הָאָדָם הַזֶּה לְהַשִּׁיבִי
לְמַלְכוּת): הִנֵּה אֲנִי מְמַנֶּה עַל כָּל הָעוֹפוֹת; אֶקְרָא אוֹתָם, אוֹלֵי
יּוֹדְעִים הֵם וְקָרָא כָּל הָעוֹפוֹת וְשָׂאל אֶת כָּלָם מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל,

וְהַשִּׁיבוּ, שְׂאִינָם יוֹדְעִים מִהֵר וּמְבַצֵּר הֵנִי"ל אָמַר לוֹ: הֲלֹא אֶתָּה רוֹאֶה שְׂבֻדַּי אֵינָנוּ בְּעוֹלָם, אִם תִּשְׁמַע לִי, שׁוּב לְאַחֲרֶיךָ, כִּי בְּדַי אֵינָנוּ וְהוּא (הֵינּוּ הַשְּׁנֵי לַמַּלְכוּת) הַפְּצִיר אֹתוֹ וְאָמַר, שְׂבֻדַּי יֵשְׁנוּ בְּעוֹלָם.

אָמַר לוֹ (הָאָדָם הַב' הַזֶּה לְהַשְׁנֵי לַמַּלְכוּת): לְהֵלֵךְ בַּמִּדְבָּר נִמְצָא שָׁם אָחִי, שְׂמֻמָּנָה עַל כָּל הָרוּחֹת, וְהֵם רָצִים כָּל הָעוֹלָם, אוֹלֵי יוֹדְעִים הֵם וְהֵלֵךְ כַּמָּה וְכַמָּה שָׁנִים לְבִקְשׁ וּמְצָא אָדָם גָּדוֹל גַּם־כֵּן כַּנִּי"ל, וְנִשְׂא גַם־כֵּן אֵילָן גָּדוֹל כַּנִּי"ל וְשָׂאל אֹתוֹ גַּם־כֵּן כַּנִּי"ל, וְהַשִּׁיב לוֹ כָּל הַמַּעֲשֵׂה כַּנִּי"ל, וְדָחָה אֹתוֹ גַּם־כֵּן וְהוּא הַפְּצִיר אֹתוֹ גַּם־כֵּן וְאָמַר לוֹ (הָאָדָם הַשְּׁלִישִׁי הַזֶּה לְהַשְׁנֵי לַמַּלְכוּת): שְׁלַמְעֲנוּ יִקְרָא שְׂיָבוֹאוּ כָּל הָרוּחֹת וְיִשְׂאֵל אֹתָם וְקָרָא אֹתָם, וּבָאוּ כָּל הָרוּחֹת, וְשָׂאל אֶת כָּלָם, וְלֹא יָדְעוּ שׁוּם אֶחָד מֵהֵם מִהֵר וּמְבַצֵּר הֵנִי"ל וְאָמַר לוֹ (הָאָדָם הַשְּׁלִישִׁי לְהַשְׁנֵי לַמַּלְכוּת): הֲלֹא אֶתָּה רוֹאֶה שְׂשֻׁטוֹת סִפְרוּ לְפָנַי וְהַתְּחִיל לְבַכּוֹת מְאֹד וְאָמַר: אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂיָשְׁנוּ בְּדַי בְּתוֹךְ כֶּף רָאִה שְׂבָא עוֹד רוּחַ אֶחָד וְכָעַם עָלָיו הַמְּמָנָה הֵנִי"ל: מִדּוּעַ נִתְאַחֲרָתָ לָבוֹא? הֲלֹא גִזַּרְתִּי, שְׂיָבוֹאוּ כָּל הָרוּחֹת, וְלָמָּה לֹא בָאתָ עִמָּהֶם? הַשִּׁיב לוֹ, שְׁנַתְּעַכְבְּתִי מִחַמַּת שְׁהִייתִי צָרִיךְ לְשֵׂאת בֵּית מַלְכָּה אֶל הַר שֶׁל זָהָב וּמְבַצֵּר שֶׁל מַרְגְּלִיּוֹת וְשָׂמַח מְאֹד וְשָׂאל הַמְּמָנָה אֶת הָרוּחַ: מַה יִּקְרָא שָׁם (הֵינּוּ אֵיזָה דְּבָרִים הֵם שָׁם בְּיָקָר וּבְחֻשְׁבֹּנוֹת), וְאָמַר לוֹ, שְׁכָל הַדְּבָרִים הֵם שָׁם בְּיָקָר גָּדוֹל וְאָמַר הַמְּמָנָה עַל הָרוּחֹת לְהַשְׁנֵי לַמַּלְכוּת: בְּאֲשֶׁר שָׁזָה זְמַן גָּדוֹל כָּל־כֶּף שְׂאֶתָּה מְבַקְשָׁה וְכַמָּה יִגִּיעוֹת שְׁהִיוּ לָךְ, וְאוֹלֵי יִהְיֶה לָךְ עֵתָּה מְנִיעָה מִחַמַּת מָמוֹן, עַל כֵּן אֲנִי נוֹתֵן לָךְ כָּלִי, כְּשֶׁתּוֹשִׁיט יָדְךָ לְתוֹכָהּ תִּקְבַּל מִשָּׁם מְעוֹת וְגִזַּר עַל הָרוּחַ הֵנִי"ל, שְׂיִוְלִיךְ אֹתוֹ לְשָׁם וּבָא הָרוּחַ סְעָרָה וְנִשְׂא אֹתוֹ לְשָׁם, וְהִבִּיא אֹתוֹ אֶל שַׁעַר, וְהָיוּ עוֹמְדִים שָׁם חִלּוֹת, שְׂלֹא

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תקעח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הַנִּיחוּ לְכַנֵּם אֶל הָעֵיר וְהוֹשִׁיט יָדוֹ אֶל הַכְּלִי, וְלָקַח מְעוֹת, וְשִׁחַד
אוֹתָם, וְנִכְנַם לְתוֹךְ הָעֵיר וְהִיתָה עֵיר נָאָה.
וְהָלַךְ אֶל גְּבִיר וְשָׁכַר לוֹ מְזוֹנוֹת, כִּי צָרִיךְ לְשָׁהוֹת שָׁם, כִּי צָרִיךְ
לְשׁוֹם שֶׁכֶל וְחֻכְמָה לְהוֹצִיָּאה וְאִיךְ שֶׁהוֹצִיָּאה לֹא סִפְרוּב־סוֹף
הוֹצִיָּאה (וְעַיִן בַּהֲקָדְמָה וְתִרְאָה רְמִזִּים נִפְלְאִים עַל מַעֲשֵׂה הַזֹּאת).

סֵדֶר שְׁלֹחַן עָרוֹף הַיּוֹמֵי:

סימן שמו (א) מן התורה אין חייב אלא במוציא ומכנים וזורק
ומושיט מרשות היחיד לרשות הרבים או מרשות
הרבים לרשות היחיד וחכמים אסרו מכרמלית לרשות היחיד או
לרשות הרבים או מהם לכרמלית אבל מקום פטור מותר להוציא
ולחכמים ממנו לרשות היחיד ולרשות הרבים ומהם לתוכו אבל
העומד ברשות היחיד ומוציא או מכנים או מושיט וזורק לרה"ר
דרך מקום פטור או איפכא חייב וכן לא יעמוד אדם על מקום
פטור ויקח חפץ מיד מי שעומד ברשות הרבים ויתננו למי שעומד
ברשות היחיד או איפכא ולהחליף דרך מקו' פטור ברשויות
דרבנן יש אוסרים ויש מתירים [ועיין לקמן סימן שע"ב סעיף ו']:
(ב) מן התורה אין חייב אלא במעביר ד' אמות ברשות הרבים
וחכמים אסרו להעביר ארבע אמות בכרמלית וים ובקעה תרי
גווני כרמלית נינהו ומותר לטלטל מזו לזו תוך ארבע אמות: **(ג)**
קרפף [פי' מקום שמוקף מחיצות בלא קרוי כמו חצר] יותר מבית
סאתים שלא הוקף לדירה אסרו חכמים לטלטל בו אלא תוך
ארבע אמות ומותר להוציא ממנו לכרמלית אחר כגון בקעה
העוברת לפניו: הגה ולכן מותר ליקח מפתח מכרמלית שלפני גינה
לפתוח ולנעול ולהחזיר המפתח אליו [טור] ובלבד שלא יהא ביניהם
אסקופה שהיא רשות היחיד כגון שהוא גבוה עשרה ורחבה ארבעה או

שיש לה שני מחיצות מן הצדדין שהן רחבין ארבע ומשקוף עליה רחבה ארבעה דאז הוי רשות היחיד אע"פ שאינו גבוה עשרה מיהו אסור להכניס מהאסקופה לרה"י או איפכא דחיישינן שמא לא יהיה התקרה ארבע ואז אם אין האסקופה גבוה שלש יש לה הדין שלפניה ואפילו אם גבוה שלש מאחר שכל רשויות שלנו הם כרמלית אמרינן מצא מין את מינו וניעור כמו שנתבאר סימן שמ"ה וכן אם התקרה רחבה הרבה ואין לה מחיצות מן הצדדים דינה כרשות שלפניה וכן בגגין שלנו הבולטין לפני הבתים דינם כרשות שלפניהם [הגהות מרדכי פ"ק דשבת]:

סימן שמו (א) מן התורה אינו חייב אלא כשעוקר חפץ מרשות היחיד והניחו ברשות הרבים או איפכא אבל פשט ידו לפנים וחפץ בידו ונטלו חבירו העומד בפנים או שפשט ידו לחוץ וחפץ בידו ונטלו חבירו העומד בחוץ שזה עקר וזה הניח שניהם פטורים אבל אסור לעשות כן מדרבנן ואם פשט ידו לפנים וחפץ בידו והניחו לתוך יד חבירו העומד בפנים או שפשט ידו לפנים ונטל חפץ מתוך יד חבירו העומד בפנים והוציא לחוץ שנמצא שהעומד בחוץ לבדו עקר והניח הוא חייב וחבירו פטור אבל אסור ואפילו אם העומד בחוץ הוא עכו"ם אסור מפני שהוא כנתנו על מנת להוציא והוא הדין להוציא ידו לחוץ והניחו ביד חבירו העומד בחוץ או שנטל מיד חבירו העומד בחוץ והכניס בפנים שהעומד בפנים חייב שהוא עקר והניח והעומד בחוץ פטור אבל אסור:

סימן שמח (א) היה עומד ברשות היחיד והוציא ידו מלאה פירות לרשות הרבים בתוך עשרה בשוגג מותר להחזירה לאותו חצר ואסור להושיטה לחצר אחר ואם במזיד אסור אפילו להחזירה לאותו חצר ויש אומרים דהני מילי

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתקפ' - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

כשהוציא' מבעוד יום אבל אם הוציאה משחשיכה מותר להחזירה שמא ישליכה מידו ויבא לידי חיוב הטאת במה דברים אמורים כשהוציא לרשות הרבים אבל אם הוציאה לכרמלית בכל גוונא מותר להחזירה:

סימן שמט (א) כל אדם יש לו ארבע אמות ברשות הרבי' שיכול לטלטל בהם ומודדים לו באמה שלו ואם אמתו קטנה נותנים לו ארבע אמות בינוניות של כל אדם שכל אחת מהן ששה טפחים [ועיין לעיל סימן שצ"ו]:

סדר לקוי תפלות הימני:

תתקעד: ותרחם על כל ילדי עמך בית ישראל הנכנסין לבריתו של אברהם אבינו, ותזמין לכלם תמיד מוהלים פשרים והגונים ואמנים וזריזים באמת, באפן שיקימו מצות מילה ופריעה בתכלית השלמות כרצונך הטוב, כי אתה קדשת ידך מבטן וצאצאיו חתמת באות ברית קדש, וצויתנו ברחמך, למול את בנינו, בן שמונת ימים, להכניסם בבריתו של אברהם אבינו על בן זבנו ועזרנו ותזמין תמיד מוהלים פשרים והגונים ואמנים וראויים לעסק במצוה נוראה הזאת, ותעמד על ימנם ותסמכם, שישבו לקיים מצוה זאת בשלמות הראוי, באפן שלא יקלקלו חם ושלום להתינוק הנמול על-ידם רק יתקנו אותו בכל התקונים והקדשות שצריכין לתקן ולקדש את התינוק על-ידי מצות מילה, ויהיה נמשך עליו צלם אלקים, צלם דמות תבניתו, ויזכה להיות שומר הברית באמת ולא יפגם בבריתו לעולם, וילכו יונקותיו, ויזכה להוליד בנים ובנות חיים וקיימים לעבודתך וליראתך ויצאו מכל אחד מישראל דורות הרבה עד סוף כל הדורות, וכךם יפירו וידעו את שמך הגדול, ויעשו רצונך באמת כל ימיהם לעולם,

לְמַעַן יִתְנַלְּהָ אֱלֹהֹתַי בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עַל־יְדֵי יִשְׂרָאֵל עַמִּי אֲשֶׁר בָּהֶם בְּחָרָתִי:

תתקעה: ותזבני לקבל שבת קדש בקדשה גדולה באהבה ובִרְצוֹן ובשמחה וחדוה בלב, ולא יעלה על לבי שום דאגה ועצבות כלל, רק אזכרה לגיל ולשיש בכל עז ביום שבת קדש מבואו ועד צאתו ותזבני לקיים מצות רחיצת מים חמין ונטילת הצפרנים בכל ערב שבת בשלמות כראוי, באפן שאזכרה על־ידי־זה לדחות ולבטל מעלי כל השלשה קלפות הטמאות שלא יתאחזו בי כלל ואזכרה להפריש ולברר בחינת נגה מכל רע, ותעלה ותכלל נגה בקדשתך העליונה, וכל הקלפות ירדו ויפלו לנוקבא דתהומא רבא ויכלו ויתבטלו לגמרי ולא יהיה להם שום אחיזה בהקדשה כלל ואזכרה לקבל תוספות שבת, ותתן לי נשמה יתרה קדושה וטהורה בכל שבת ושבת ואזכרה בתוך כלל עמך ישראל הכשרים, להעלות כל העולמות למעלה למעלה עד רעוא דרעוין, עד שנזכרה לכלל עמךם בקדשתך העליונה באור האין סוף ברצונך הטוב:

תתקעו: אנא ה' קדוש על כל הקדשות, תקיף על כל התקיפים, חזק על כל החזקים, נצחן על כל הנצחנים, עזרני והושיעני שאזכרה לנצח המלחמה הזאת ברצונך הטוב באמת זבני להתחיל מעתה לכנס בקדשתך באמת ותעזר ללא כח כמוני להכניע ולגרש ולשבר ולבטל ממני כל הקלפות וסטרין אוחרנין שנתאחזו בי בעוונותי הרבים, רחם עלי וגעור בהם וגרשם מעלי ומעל גבולי, "כחסידי חייני ואשמרה עדות פיה", עזרני כי עליך נשענתה, "ה' אל אבושה כי קראתיך יבשו רשעים ידמו לשאול אני קראתיך כי תעניני אל הט אזנך לי שמע אמרתי ה' קראתיך חושה לי האזינה קולי בקראי לך, למען שמך ה' תחיני בצדקתך

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תקפב - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -

תוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשִׁי וּבְחֶסֶדְךָ תִּצְמִית אוֹיְבֵי וְהֶאֱבֹדְתָ כָּל צוֹרְרֵי
נַפְשִׁי כִּי אֲנִי עֹבֵדְךָ יְהוָה לְרָצוֹן אֲמַרִי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוֹרֵי
וְגוֹאֲלִי:

תִּפְּלָה לֹא תתקעו: ומיוסד ע"פ תורה ל"ז "אלקים אל דמי לך אל
תחרש ואל תשקט אל, כי הנה אויביך יהמיון
ומשנאיך נשאו ראש, על עמך יערימו סוד ויתיעצו על צפוניך,
אמרו לכו ונכהידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד כי נועצו לב
יחדו, עליך ברית יכרתו" רבוננו של עולם אתה יודע מעמד ומצב
של ישראל כעת בגשמיות ורוחניות, בכלל ובפרט, "כי באו בנים
עד משבר וכח אין ללדה" ועל ימינו ועל דורותינו אלה נבאו כל
נביאינו וחקמינו מימות עולם עד הנה כי תכפו עלינו צרות, הן
מעל הנתינות וחסרון הפרנסה ורבוי החולאת והמכאובים
ומחושבים השכיחים בעולם רחמנא לצלן ושאר מיני צרות ויסורין
בפרטיות שיש לרב העולם יש חשוכי בנים, ויש שיש להם צער
גדול בנים רחמנא לצלן ויש שיש להם בנים ובנות ואין להם בפה
לפרנסם ובפרט להשיאם לההגון להם, וכהנה וכהנה השם
יתברך ירחם על כל אחד ויושיעו בכל מה שצריך להושע, ונוסף
לזה מה שנשמע בכל עת שמתיעצים עלינו וחושבים מחשבות
לגזר גזרות על עמך ישראל חלילה אשר אי אפשר לסבלם ובפרט
כי רבם נוגעים בדת ישראל כבאשר נגלה לפניך אדון כל נותן
התורה, ועל כל אלה קשה מכלם צרות הנפש מה שאנו בעצמנו
עושים לעצמנו, מה שאנו מתרפים במלאכת שמים, וגם עשינו
בהפקד, כי הרבינו לפשע נגדה, והרע בעיניך עשינו ובפרט אנכי
אשר כבר נלאתי להתודות ולספר מהותי ועניני והנהגותי
ומחשבותי ומעשי המגנים והזרים השם יתברך יצילני מעתה,

וְאֵינִי יוֹדֵעַ שׁוֹם עֶצָה וְתַחְבוּלָה כִּי אִם לְצַעֲקָה וְלִזְעָק וְלִשְׂאֵג
וְלִהְתַּחַנֵּן אֵלָיֶךָ, כִּי מֵר לִי מְאֹד כִּי "טַבַּעְתִּי בֵּינִי מְצוּלָה וְאִין מְעָמָד,
בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבַּלְתָּ שְׁטַפְתָּנִי" וְאֵינִי יוֹדֵעַ שׁוֹם מָנוֹם
וְהִצָּלָה, וְאִין לִי שׁוֹם פֶּתַח תְּקוּהָ, כִּי אִם לְהִתְפַּלֵּל וְלִהְתַּחַנֵּן לְפָנֶיךָ
מִלֵּא רַחֲמִים, בְּעַל הַיְשׁוּעוֹת, הֵן עַל צָרוֹת נַפְשִׁי, הֵן עַל צָרוֹת כָּלֵל
יִשְׂרָאֵל שְׂמֻחָיִב כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהִשְׁתַּתֵּף בְּצָרְתָם וְעַל כָּלֵם אִין
לָנוּ שׁוֹם מִשְׁעָן וּמִשְׁעָנָה כִּי אִם עַל תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים, כַּאֲשֶׁר צְוִינוּ
חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים זְכוֹתָם יָגִן עָלֵינוּ: